

C. Wolston

De rechtvaardige zal door het geloof leven

Hebreeën 11:1-13

De sleutel tot Hebreeën 11 staat in Hebreeën 10:38, waar wij lezen: *‘Maar mijn rechtvaardige zal op grond van geloof leven.’* Dat is in zeker opzicht de praktische verklaring. Men kan zeggen dat de brief aan de Hebreeën de christen invoert in het allerheiligste, door het bloed van Christus. Terloops merken we op dat er niets zo moeilijk is om vast te houden: de waarheid dat wij als gelovigen vrijmoedig mogen ingaan in het heilige der heiligen op elk tijdstip en in alle omstandigheden. Het gebeurt dikwijls dat gelovigen om zo te zeggen aan de deur blijven staan, en denken dat ze niet geschikt zijn om binnen te gaan; en dat geeft de satan en de wereld de tijd om te handelen.

Hebt u gefaald? Ga dan naar het heiligdom. Voelt u dat u niet in een passende toestand bent? Welnu, het geloof gaat direct naar binnen op grond van het bloed van Jezus. Bent u verontrust door uw boze hart en is de wereld te sterk voor u? Neem de toevlucht naar het allerheiligste, daar alleen vindt u zekerheid en rust. Als wij ons daar op ons gemak weten, dan voelen we ons niet meer op ons gemak in de wereld.

Als wij Christus bezitten, kan de wereld niets met ons beginnen. Het geloof in de Zoon van God geeft een complete overwinning over de wereld, zoals Johannes zegt: *‘Want al wat uit God geboren is, overwint de wereld; en dit is de overwinning die de wereld overwonnen heeft: ons geloof.’* In het voorgaande hoofdstuk zien we dat

de christenen uit de begintijd met vreugde de roof van hun bezittingen hadden aanvaard, omdat ze wisten dat zij een beter en blijvend bezit hadden (Hebr. 10:34).

Een andere belangrijke karaktertrek van deze brief is de manier waarop de Geest van God, terwijl Hij in bijzonderheden het offer en het hogepriesterschap van Christus beschrijft, een vooraanstaande plaats geeft aan Zijn Persoon als de Zoon van God. Jezus, de Zoon van God, is de grote Hogepriester die de hemelen is doorgedaan (Hebr. 4:14).

Dat is de bijzondere manier waarop Paulus Christus voorstelt. Onmiddellijk na zijn bekering *'predikte hij in de synagogen Jezus, dat Deze de Zoon van God is'* (Hand. 9:20). En in Galaten schrijft hij: *'wat ik nu leef in het vlees, leef ik door het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven'* (Gal. 2:20). Als hij geschreven had: *'de Heer Jezus Christus'*, zou dat dan niet goed geweest zijn? Nee, want dat zou getuigd hebben van Jezus als Mens verheerlijkt aan de rechterhand van God. Het is dezelfde gezegende Persoon natuurlijk, maar er ligt grote kracht in het feit dat Hij de Zoon van God is, ons leven en ons doel.

Vers 1

Laten we terugkeren naar ons hoofdstuk. Het eerste vers stelt ons het geloof voor in zijn kracht en praktische gevolgen. Door het geloof houden wij de dingen vast *'die wij hopen'*, terwijl we ze achten als de werkelijkheid; en het geloof is het bewijs voor onszelf van de dingen die niet gezien worden.

Vers 2

Dit vers leert ons dat het geloof de innerlijke kracht was waardoor de heiligen vroeger voor God hebben gewandeld en getuigenis hebben verkregen. De rest van het hoofdstuk geeft een reeks van kenmerkende voorbeelden, in een bijzondere orde gerangschikt.

Vers 3

In vers 3 leert het geloof ons wat de wijzen van vroeger nooit hebben gehad, ondanks hun wijsheid, en wat de geleerden van tegenwoordig niet kunnen begrijpen, ondanks alle aanwinsten van de wetenschap waarop zij trots zijn. Wij weten hoe de werelden geschapen zijn. Het Woord van God zegt ons alles wat we

moeten weten over een wereld die we spoedig moeten verlaten. De wereld werd geschapen door het Woord van God. Maar God vernietigde die wereld door de zondvloed, en nu zegt het Woord dat ze bewaard wordt voor het vuur.

Als we geloven dat alles zal verbranden, dan zullen we ons zeker niet aan iets in deze wereld hechten. We zullen er geen waarde aan toekennen. Ons hoofddoel zal eerder zijn eruit te gaan. Geleerden kunnen dag en nacht nadenken over het ontstaan en de bestemming van de wereld, maar als we God laten tussenbeide komen, zullen wij getuigen dat 'wij weten'. God heeft gesproken en de wereld was er; en nu wacht de wereld erop dat God spreekt om ze te vernietigen. Alle mond wordt zo gestopt, en dat wil de mens niet graag.

Vers 4

Het geloof vormt de ware aanbieder, in tegenstelling met degene die geen aanbieder kan zijn. Kaïn bracht een offer van de vrucht van de aarde; hij meende dat dit voor God aangenaam was, maar God verwierp het. Wij kunnen ons wel afvragen of alle ingewikkelde rituelen in de zogenaamde plaatsen van aanbidding niet precies hetzelfde zijn. Men denkt gemakkelijk dat wat voor mensen aangenaam is, ook aangenaam is voor God. Het lijkt erop dat de wijsheid van God op bijzondere wijze op de voorgrond treedt, als Hij tot ons spreekt over de aanbidding.

Abel, een arme zondaar, zonder aanmatiging, bracht een lam dat geofferd werd, waarvan het bloed was uitgestort. Hij was een zondaar, die verkeerde onder de dood en het oordeel; en daarom plaatste hij tussen zichzelf en God het bloed van een zoenoffer. Dat wijst symbolisch, wel te verstaan, op de dood van Christus. Omdat dat zo was, gaf God hem getuigenis '*dat hij rechtvaardig was*'. God geeft alleen zo'n getuigenis aan hen die in Zijn tegenwoordigheid verschijnen, terwijl ze het bloed van Zijn Zoon aanbieden. Als u iets anders brengt zal u dat geen getuigenis geven dat u rechtvaardig bent (vgl. Rom. 3:24-26).

Vers 5

Hench laat ons een merkwaardig voorbeeld zien van geloof. In de Bijbel wordt veel gesproken over David, Salomo, Josia en vele anderen. Maar over Henoch wordt gezegd dat hij wandelde met God, en dat hij niet meer gevonden werd omdat God hem wegnam. Hij had voor zijn wegneming '*getuigenis verkregen dat hij God*

behaagd had. Ongetwijfeld had hij gebreken, evenals wij, maar het kenmerk van zijn leven was dat hij wandelde met God. Daaraan herinnert de Heilige Geest ons.

Wat mij zo opvalt in dit verhaal is dat Henoeh geen man was die boven ons verheven was, en in geheimzinnige omstandigheden leefde, maar dat hij met God wandelde in alle situaties van het leven. Dat deed hij elke dag in zijn bezigheden, in zijn huisgezin. Hoogstwaarschijnlijk verzorgde hij zijn kudde als een gewone herder. Het Woord van God verklaart ook: *'en hij verwekte zonen en dochters'*. In al die omstandigheden wandelde hij met God (Gen. 5:22).

Er is een groot verschil tussen het leven in deze wereld met de kennis dat God voor ons is, en het feit op aarde alleen voor God te leven! Om dit verschil te verduidelijken moeten we Abraham en Henoeh bezien. Abraham wist dat God vóór hem was in alle omstandigheden op aarde. Het gevolg hiervan was dat hij, in plaats van met God bezig te zijn, dikwijls in moeilijkheden en zorgen verkeerde. God zei dat hij zijn land en zijn familie moest verlaten, maar dat deed hij pas toen zijn vader Terah gestorven was. In het beloofde land kwam een hongersnood en Abraham daalde af naar Egypte om daar te verblijven. Daar aangekomen vreesde hij voor zijn leven, vanwege de schoonheid van de vrouw die God hem had gegeven en loog hierover. Daarna deed God hem grote beloften, maar hij kon niet wachten. Hij stak zich in grote moeilijkheden met Ismaël.

In tegenstelling daarmee lijkt Henoeh in deze wereld *alleen* voor God geleefd te hebben. Wij kunnen aannemen dat zijn gebed *niet* was: 'Heer, geef nu dit of dat.' Maar: 'Heer, help mij U te behagen, zolang ik op aarde ben.' Dat is eenvoudig. Als wij ons geluk in God vinden, zal Hij onze harten vullen. Denkt u dat het natuurlijk is dat wij God wensen te behagen? Dat moest zeker wel ons doel zijn! Laten we opmerken dat Henoeh dicht op Abel volgde. Zijn uitgangspunt om de heerlijkheid binnen te gaan, was om zo te zeggen het Lam van Abel: het kruis van Christus op aarde, en het Lam in de heerlijkheid in het midden van de troon. In de tussentijd wandelde hij met God en behaagde Hem.

Dat laat ons zien dat het uitgangspunt van onze wandel op aarde het kruis van Christus is, verbonden met het feit dat de Heer Jezus komt om ons tot Zich te nemen. Als dat zo is, zullen wij niets anders wensen dan Hem te behagen. Dat is meer dan de bekering en het gelukkig zijn in Hem. Als men Christus pas gevonden heeft, ervaart men veel vreugde in Hem en het is goed in die vreugde te blijven. Toch is het nodig jonge gelovigen te waarschuwen dat ze zich allereerst aan Christus moeten hechten, liever dan bezig te zijn met hun eigen vreugde.

Veronderstel eens dat u die vreugde kwijtraakt, wat zou u dan doen? Houd Christus vast, u kunt Hem niet verliezen; en als dat geen vreugde voor u is, dan zult u nergens

vreugde vinden. Hij kan niet falen. Houd Hem vast, wandel met Hem en uw hart zal zo vol vreugde zijn, dat er geen woorden zijn om dat uit te drukken. Dat lezen we in 1 Petrus 1: *'Hoewel u Hem niet gezien hebt, hebt u Hem lief; hoewel u Hem nu niet ziet, maar gelooft, verheugt u zich in Hem met een onuitsprekelijke en verheerlijkte vreugde'* (vs. 8).

Hoe wonderlijk in deze wereld te leven zonder angst, zorg of wens. Maar één ding te moeten doen, wandelen door het geloof en zo God te behagen. Want *'zonder geloof is het onmogelijk Hem te behagen'*.

Vers 6

Om God te behagen moeten we niet alleen in Hem geloven, maar wij moeten ook bedenken dat Hij de Beloner is van hen die Hem zoeken. Dat betekent niet dat men Hem alleen grote moeiten, beproevingen of grote vreugde moet brengen, en de kleine dingen laten liggen alsof zij van geen waarde zijn. Integendeel, we moeten Hem zoeken in de kleinste omstandigheden van ons leven. In alle dingen, zoals we leren in Filippenzen 4, waar staat: *'Wees in niets bezorgd, maar laat in alles, door gebed en smeking met dankzegging, uw verlangens bekend worden bij God'* (vs. 6).

Wij moeten alles bij Hem brengen, en dan zullen we ervaren dat God de Beloner is van hen die zo handelen. Als God ons het eeuwige leven gegeven heeft, denkt u dan dat Hij ons ook niet een beker koud water zal geven als wij het Hem vragen? Natuurlijk zal Hij dat doen, en dat met evenveel waardigheid alsof Hij ons een troon gaf.

Waarom maken veel mensen schulden, waarom stelen zij? Juist, omdat zij niet in God geloven. Als wij in Hem geloven, zal Hij ons alles geven waaraan wij behoefte hebben. Kijk hoe God tegen Israël spreekt in Maleachi 3 vers 10: *'Beproof Mij toch hierin, zegt de HEERE van de legermachten, of Ik u niet de vensters van de hemel voor u zal openen, en zegen over u zal uitgieten, zodat er geen schuren genoeg zullen zijn.'* Als wij geloof hebben in God, zal Hij ons alles geven wat wij nodig hebben; en als iemand geloof heeft voor anderen, kan hij op God rekenen voor hen. Zo zegt Paulus: *'Maar mijn God zal in al uw behoefte voorzien naar Zijn rijkdom in heerlijkheid in Christus Jezus'* (Fil. 4:19). Laten we Hem beter leren kennen, door Hem ijverig te zoeken met het gebed van het geloof.

Vers 7

In vers 7 wordt het geloof ons met kracht en eenvoud voorgesteld, de kracht waardoor wij het heil ontvangen. Hierbij moeten wij opmerken dat het geloof geen erfenis is, die wij ontvangen omdat we kinderen van Adam zijn of alleen als schepselen. Het geloof is het gevolg van Gods openbaring en alleen het deel van hen die zich voor deze openbaring buigen. Paulus zegt: *'Maar niet allen hebben het evangelie gehoorzaamd... Dus is het geloof uit de prediking, en de prediking door het woord van Christus'* (Rom. 10:16-17).

Noach is een treffend voorbeeld van iemand, die zich heeft gebogen voor de openbaring die God hem gaf; en dat bracht bij hem geloof teweeg in het heil. In de Schrift wordt dat 'geloofsgehoorzaamheid' genoemd. Hij werd gered door het geloof, dat de kracht was om te doen wat God hem had gezegd. God had tegen hem gezegd dat Hij de hele aarde zou laten overstromen, en de vrees voor het dreigende oordeel gaf ongetwijfeld aanleiding voor hem, net zoals bij de gevangenebewaarder in Filippi, om de vraag te stellen: *'Wat moet ik doen om behouden te worden?'* (Hand. 16:30). Toen God tegen hem zei: 'Bouw een ark', deed hij dat zonder vragen. Hij geloofde, hij vreesde en hij gehoorzaamde.

Wij kunnen niet voorbijgaan aan de gedachten van God, vol van genade voor allen die ons dierbaar zijn. God beval Noach een ark te bouwen voor hemzelf en voor zijn huis. Het geloof van Noach omvatte hen allemaal, en hij deed wat God hem bevolen had. De wereld mocht lachen en hem een dwaas noemen. Ze hebben ongetwijfeld geroepen: 'Wat doe je nu? Ben je gek geworden om dit onmetelijke schip te bouwen, dat nooit ergens toe zal dienen? Zo ver van het water en zo hoog boven zeeniveau? Waar moet het water vandaan komen om het te laten drijven?' Meer dan honderd jaar lang zette hij vreedzaam zijn werk voort, ondanks het ongelovige spotten, terwijl hij de gerechtigheid door woord en daad predikte aan de mensen die hem omringden. Iedere spijker die Noach in de ark sloeg, veroordeelde hen, ieder woord uit zijn mond vertelde hun dat hij het oordeel verwachtte over de wereld, maar het heil voor hem en de zijnen.

Doen wij dat ook? Het heeft geen nut het Woord van God te lezen, als we het niet in de praktijk brengen. Dat dient alleen maar om ons in eigen ogen trots te maken, zoals verstandelijke kennis doet. Wij moeten in het licht van de heiligheid van God blijven en het Woord laten werken, dat scherper is dan enig tweesnijdend zwaard. Het is nutteloos de wereld rond te lopen onder het roepen van: 'Ik ben gered.' Dat moet blijken uit onze woorden en daden. Laten we opmerken dat niet tegen Noach

werd gezegd dat hij een ark voor zichzelf alleen moest bouwen, maar eveneens voor zijn huis.

Kunnen wij vertrouwen hebben in iemand die zegt: 'Ik ben gered.' En dan met de armen over elkaar gaat zitten en zegt: 'Als mijn kinderen gered moeten worden, zullen zij het zelf moeten doen.' Dat moet een hard hart zijn, dat het heil van zijn kinderen verwaarloost en ziet als iets waarvoor hij geen zorg of verantwoordelijkheid heeft.

Vers 8

Het geloof als de kracht waardoor gelovigen hun God volgen op het pad van zegen, wordt beschreven in vers 8 en 9. Het pad van het geloof van Abraham is een schitterend voorbeeld voor hen die het volgen. In Genesis 12 staat het historische feit vermeld van de roeping van Abraham; en de manier waarop Stefanus dit onderwerp belicht in Handelingen 7, geeft aanvullende informatie. Abraham, die na de zondvloed leefde, terwijl de satan zich de plaats had toegeëigend van God in de gedachten van de schepselen, kwam uit een afgodische familie, die beelden van hout en steen aanbaden (Joz. 24:2).

God openbaarde Zich persoonlijk aan hem en zei tegen hem naar het land te gaan, dat Hij hem zou wijzen. In het begin zei Hij niet over welk land het ging. God wilde dat Abram Hem zou volgen, zonder te weten waar hij heenging. Dat vereiste van de kant van Abram een volledig vertrouwen in Hem, Die hem leidde. Zeker in het begin was Abrams geloof zwak en wankelend. Hij wachtte tot na de dood van Terah, maar ten slotte ging hij eenvoudig op weg met God, niet wetend waar hij komen zou.

Wij moeten het geloof hanteren in elk aspect van het dagelijks leven. Lijken wij op Abel, die God een aangenaam offer bracht? Of op Henoch, die met God wandelde? Of zijn we zoals Noach, die de wereld veroordeelde? Zijn we zoals Abram een getuige voor God, die evenals de Thessalonicenzen zich van de afgoden tot God had bekeerd om de levende en waarachtige God te dienen en Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten (Joz. 24:2, 14; 1 Thess. 1:9-10)?

Verwerklijken we voldoende in onze harten wat het is een christen te zijn? Wij zijn gelukkig dat we weten gered te zijn en de zekerheid hebben dat we in de hemel komen, maar hoe staat het met onze hemelse roeping? Als wij zeggen: 'Ons burgerschap is in de hemel', zal Hij niet toelaten dat wij ons installeren hier op aarde. Hij wil dat we pelgrims en vreemdelingen zijn. Wij maken graag plannen en

richten ons graag gerieflijk in, maar God werpt dat alles omver. Als wij in onze gebeden vragen om gelijkvormig gemaakt te worden aan Christus, willen wij daarmee dan zeggen dat wij wensen verlost te worden van alles wat een hindernis kan vormen voor die gelijkenis? Hij wil werkelijkheid in onze gebeden. Abraham ging uit, niet wetend waar hij komen zou. Hij ging alleen met God. Dat moeten wij ook doen en daarom hebben we een eenvoudig geloof nodig.

Vers 9

Hier schittert het geloof van Abraham op treffende wijze en op een manier, die ons dikwijls verootmoedigt. Want wij zijn wel in staat onze kinderen buiten de zegen te laten. Hebreeën 11 geeft ons twee voorbeelden die kinderen op dezelfde plaats brengt als hun ouders. Noach bouwde een ark voor zich en voor zijn huis. Abraham woonde in tenten met Izak en Jakob, de erfgenamen van dezelfde belofte. Laten we hier opmerken dat er niet alleen wordt gesproken over de zoon, maar ook over de kleinzoon. Wat wij nodig hebben, is een geloof dat God aan Zijn woord houdt. Als we dat doen, dan hebben wij alles. Talloze zegeningen voor onszelf en voor anderen. Het bewustzijn dat God tegenwoordig was en hem leidde, stelde Abraham in staat naar een land te gaan, dat hij niet kende en zijn hele familie met zich mee te nemen.

Naarmate we verder lezen in dit hoofdstuk, zien we hoe langer hoe meer hoe het geloof alle dingen uit de hand van God ontvangt, zelfs de natuurlijkste en eenvoudigste.

Vers 10

Als we dit vers goed lezen, is het nuttig te bedenken dat noch de mens noch de satan ooit iets hebben geschapen. We zouden ons dan ook kunnen afvragen: Heeft God echt die dingen geschapen die men nu ziet, en die zo openlijk tegengesteld zijn aan Wie Hij is? Zeker heeft Hij het gemaakt, maar iets wordt pas slecht door het gebruik. Het misbruik dat de mens ervan maakte, maakte het tegengesteld aan God. God heeft de stad gebouwd, het was een goddelijke en geen menselijke gedachte. Abraham kon dus een stad verwachten, maar het was de stad die *'fundamenten heeft, waarvan God ontwerper en bouwmeester is.'* Toen de mensen een stad begonnen te bouwen, deden zij dat uit wantrouwen tegenover God. Zij wilden voor zichzelf een naam maken en niet verstrooid raken over de aarde, waarvan God gezegd had dat ze die moesten vervullen. De tijd door God

vastgesteld om een stad te bouwen was nog niet gekomen. God verwarde dan ook de spraak en de mensen waren zodoende niet in staat te voltooien wat zij waren begonnen.

God had toen nog geen stad en Abraham wilde er ook geen hebben; en hij woonde in tenten in de verwachting van de stad van God. Dat heeft voor ons grote praktisch waarde. Wij moeten overwegen of wij zonder stad en zonder burgerrechten willen zijn, of dat wij integendeel op aarde een naam zoeken te krijgen. De wereld bewaart in de geschiedenisboeken de namen van mannen, die in haar ogen groot waren. Maar God heeft ook een boek, waarin Hij opschrijft alles wat wij doen, hetzij goed, hetzij kwaad.

In de vier evangeliën heeft Hij ons een voorbeeld gegeven van wat Zijn boeken zijn. Daar vinden we het verhaal van wat de Heer Jezus heeft gedaan, zoals het God heeft behaagd het voor ons te bewaren voor onze tegenwoordige vreugde en vrede. Het overige zullen we spoedig kennen in de hemel. Niets gaat verloren, of wordt veronachtzaamd. God weet alles wat Zijn geliefde Zoon heeft gezegd en gedaan; en Hij heeft het zorgvuldig bewaard. Wat een schat moet dat zijn, als we teruggaan naar Johannes 21:25. God noteert ook al onze daden, woorden en gedachten en wat in Zijn boek gevonden zal worden, zal de plaats bepalen van onze waardigheid in de hemel.

Wij moeten goed begrijpen dat dit geen kwestie van het heil is, maar van de beloning. Alle verlost en zullen in de hemel zijn, maar allen zullen er niet dezelfde plaats hebben. De Heer Jezus zal natuurlijk de hoogste plaats hebben; en dat niet alleen omdat Hij de Zoon van God is, maar omdat Hij op aarde altijd de laagste plaats heeft ingenomen en God volmaakt heeft gediend. Niet de grootste op deze aarde krijgt de hoogste plaats in de hemel; en sommigen die onder de allerarmsten zijn geweest, zullen de rijksten zijn. Dat wil zeker niet zeggen dat wij een plaats in de hemel moeten verdienen door onze werken op aarde. Maar *'wij allen moeten geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus, opdat ieder ontvangt wat in het lichaam is gedaan, naardat hij heeft bedreven, hetzij goed hetzij kwaad'* (zie 2 Kor. 5:10). *'Want de ene ster verschilt van de andere ster in heerlijkheid. Zo is ook de opstanding van de doden'* (1 Kor. 15:41-42). Hun die om Christus' wil hun deel niet op aarde hebben gehad, zullen een rijk deel hebben in de hemel.

Vers 11 en 12

We zien hier het geloof als de wezenlijke bron van het huiselijk leven. Wij vinden Sara in de verborgenheden van God, maar ze komt ook voor in wat wij de meest

natuurlijkste dingen kunnen noemen. Haar geloof rekende op God; en God laat ons zien hoe Hij helpt, want Hij wacht met handelen tot er geen hoop meer is van de natuur. Hij had hun nageslacht beloofd. Abraham zou tot een groot volk worden, en toch hadden zij geen zoon. Hoe zou dat gaan? Het geloof verwacht het antwoord van God; en in zekere zin werd Sara de moeder van Christus, want uit Izak is Juda voortgekomen en uit Juda de Christus. Is het niet merkwaardig om te zien hoe God en Zijn archieven aan zoveel gebreken stilzwijgend voorbijgaan, die wij zouden kunnen noemen over Abraham en Sara? Hij gaat zelfs voorbij aan het lachen van Sara en herinnert alleen aan haar geloof.

Vers 13

'In het geloof zijn deze allen gestorven.' Zelfs in de natuurlijke dood was het geloof werkzaam. Het is niet door het geloof of volgens het geloof, maar 'in het geloof'. Hun geloof hield de onzienlijke dingen vast en zij stierven in de zekerheid die te bezitten. Hun dood was niet, om met een menselijke uitdrukking te zeggen, de tol betalen aan de natuur, maar de kracht van het goddelijk leven, die in de dood werkte.

Het is één ding iets van ver te zien, en een ander ding het aan te grijpen door het geloof. Abraham greep de beloften aan, en dat maakte hem tot een pelgrim. Niet dat er enig kwaad schuilt in het hebben van een huis en het wonen in een stad, dat kan goed voor ons zijn; maar er kan gevaar schuilen in de invloed die deze dingen op ons hart uitoefenen. Wij moeten in al ons doen en laten op aarde tonen dat wij vreemdelingen zijn en duidelijk maken dat wij het vaderland zoeken. Het is duidelijk dat we de aardse dingen moeten gebruiken, maar ze moeten niet het doel van ons hart worden.

Er is soms zo weinig nodig om ons in verwarring te brengen en ons te beroven van de gemeenschap met de Heer. Wij kunnen snel boos worden en lichtzinnig spreken. Toen Lot de weg koos, die Abraham had kunnen kiezen, zei Abraham eenvoudig: *'Laat er toch geen onenigheid zijn tussen mij en jou (...), als jij naar links gaat, dan zal ik naar rechts gaan; en als jij naar rechts gaat, dan zal ik naar links gaan'* (Gen. 13:8-9). De zaak had geen enkele invloed op zijn hart, en hij kon zeggen dat hij alles liever accepteerde dan ruzie.

Wij moeten in iedere bijzonderheid van het leven duidelijk tonen dat wij een vaderland verwachten. Is dat zo met ons en ziet de wereld verschil tussen ons en zichzelf in alle dingen? Laat het zo zijn door de genade van God.

Bron: Le Messenger Evangélique 1959-169; Titel: Le juste vivra de foi

